

Về ngày 6.9.2009...

Saigon thì bé xíu, dân số trôm trôm cũng chục triệu người, có lẽ vì thế mà suốt 29 năm cùng loay hoay thờ chung một bầu không khí đặc sệt Việt Nam, nhưng lại hiếm khi chạm mặt bạn cũ, có lẽ cũng đôi lần lướt qua nhau, nhưng không kịp nhận ra ai...

Văn Thánh – sáng chủ nhật khá đẹp trời, không mưa là may lắm rồi cho những ngày áp thấp nhiệt đới đang phủ sóng... Đông thật! Không ngờ có thể gặp lại nhiều người đến thế, cứ nghĩ là sẽ ít hơn kia chứ. Vì sống tại VN, suốt ngày tiếp xúc cùng người Việt, nghe tiếng Việt, nói tiếng Việt... quá nhiều, nên nghĩ rằng sự chờ đợi gặp gỡ chắc không nôn nao và nhiều cảm xúc như những người sống ở các nước khác. Vậy mà... vẫn đông, vẫn vui, vẫn thân tình và không có khoảng cách.

Bạn học lớp nào thế? Bạn tên gì? Bạn học trên bọn này một lớp, nhưng chỉ gọi bằng tên chứ không kêu bằng chị nhé...

Xin lỗi, mình chưa kịp nhớ tên bạn, nhưng bạn rảnh không, chụp giùm tụi mình tấm hình với Thầy đã nha... Cám ơn nhiều. Bạn tên gì thế?

Thầy có nhớ em không? May quá, Thầy vẫn còn nhớ. Thầy tuyệt hơn cả bọn em, vì chắc chắn có bạn lỡ quên mất tên Thầy là gì...

Thầy trẻ quá, phong độ quá, thậm chí trẻ hơn cả một số học trò của Thầy nữa đấy chứ...

Cô a, Cô vẫn còn đẹp lắm. “Cái đẹp nằm trong đôi mắt của kẻ nhìn, chứ không nằm trên đôi má hồng của cô thiếu nữ” (haha, mượn tạm câu nói hơi... sến một chút này để diễn tả cảm nhận của mình thôi). Rất mừng vì thấy các Cô vẫn còn tươi trẻ như thế.

Không có những ngại ngùng vớ vẩn như ngày xưa. Ai cũng thoải mái, gần gũi, tự nhiên một cách dễ chịu. Bạn là ai, bạn làm gì, bạn sống ở đâu... Tất cả gần như không quan trọng nữa, cũng không đáng quan tâm. Bạn là bác sĩ, kiến trúc sư, trưởng phòng, giám đốc, hiệu trưởng, hiệu phó hay bạn là công nhân viên chức, nội trợ, thậm chí bạn lang thang, thất nghiệp... Chẳng ai quan tâm. Chỉ biết bạn là “dân Trần Quốc Tuấn”. Vậy là được rồi.

Có lẽ thời PTTT – cấp 3 của bọn mình nằm trong giai đoạn nhiều biến động, nên ấn tượng về thời kỳ đó vẫn mạnh mẽ và giữ được nhiều tình cảm đáng quý. Thời ấy lại không có internet, không có điện thoại thông dụng để mà giữ liên hệ với nhau, cho dù sống cùng một thành phố bé xíu thế này. Bây giờ có cơ hội gặp lại rất vui.

Tôi không kể lại đây những diễn tiến diễn ra trong ngày hôm ấy, vì chắc chắn sẽ có bạn viết về nó rất hay. Tôi chỉ viết những gì mình cảm nhận, thể thôi. Tôi cũng không biết cách bắt chuyện, thăm hỏi nhiều người nên cũng không thể nhắc lại từng chi tiết. Tôi chỉ thích nhìn mọi người cười nói, ghi lại hình ảnh từng khuôn mặt quen – mới quen, lạ - không lạ...

Có lẽ đây là cuộc họp mặt đông nhất đầu tiên nên các bạn tổ chức còn gặp nhiều lúng túng, chưa hoàn chỉnh. Dù sao cũng phải cảm ơn các bạn thật nhiều, vì họ đã... dốc hết tình này cho ngày hôm ấy. Bỏ công sức ra để chuẩn bị (rất tốn thời gian, mà không phải ai cũng sẵn sàng để làm điều đó), lại còn bù lỗ rất nhiều vào chi phí nữa chứ... Các bạn rất đáng được gắn mấy cái huân chương ... lao động hạng Nhất! Và huân chương “người phụ nữ đáng yêu nhất trong ngày 6.9.2009” riêng dành tặng cho bạn Trinh – vợ Lộc.

Có một chút đặc biệt cho riêng tôi và một số bạn cùng lớp C1 vào ngày hôm ấy, vì ngày 6.9 là sinh nhật của một cô bạn thân đã mất được 13 năm vì tai nạn.

Hy vọng sang năm sẽ gặp thêm nhiều gương mặt hơn nữa.

Một cựu học sinh TQT.